

Olevina Joensen eigur Dianu Victoríu og kennir ábyrgdina av at varðveita bátin ógvuliga tyngjandi. Bert ein sonur er eftir, og tá hann er til skips, er hon einsamall um uppgávuna, og kennir seg ikki fara fyrri at gera stórvægis fyrri at báturin verður umvældur og viðlíkahildin. Helst vildi hon, at fólk við skili fyrri at varðveita bátin, tóku sær av honum. Beiggi Ova, vanligu nevndur Ba, er her avmyndadur saman við Dianu Victoríu.

- Tað var so lítið eg kundi siga. Hevði Ove sett sær nakað fyrri, visti eg at tað var ógjørlegt at seta seg ímóti honum. Pápin var ikki blíður og eg hevði úr at gera við at megla millum teir báðar.

Eg minnst at tú einaferð segði mær, at tú ikki roknaði við at siggja Ova aftur, tá hann fór avstað fyrstuferðirnar?

- Nei, tá var hann ikki so væl útgjörður sum seinastu ferðina, og eg nýðist at viðganga at eg ikki blundaði um næturnar, tá hann róði á opnum havi.

Seinastu ferðina var eg ikki bangin, tí tá høvdu vit samband við hann um telefon. Vit vistu nærum hvønn dag, hvar hann var, hvussu stóð til o.s.fr.

- Tá tey í bygðini fóru at tosa um at fara til Danmarkar at taka móti Ova, hugsaði eg als ikki um at fara við. Tey bóðu meg koma, men eg aftraði meg, tí maðurin var so sjúk, at eg ikki kundi fara frá honum.

Fekk góð vinarsambond

Eitt systkinabarn ringdi úr Havn og bað meg fara. So skuldi hon fáa mannin á umlættingarheim, men eg tordi ikki at nevna tað fyrri honum.

Systkinabarnið visti ráð. Hon kom út at vitja, og tosaði við mannin, og at enda góðtók hann at eg skuldi fara. Sjálf kendi eg meg ikki væl, men eg vildi so feigin taka móti Ova, tá hann kom til Danmarkar.

- Tað var ein stór uppliving, sum eg ongantið gloymi. Eg havi nógvar vinir í Danmark, sum eg enn havi samband við, sigur Olevina Joensen.

Olevina Joensen fer eftir brævi, sum hon júst hevur fingið frá dana, sum silgi við Skúlaskipinum saman

við Ova. Brævið er sent Náttúrgrípasavnum í Havn og síðani sent víðari til Olevinu. Eitt vakurt bræv við mynd av Ova um bord á skúlaskipinum, sum er tikin í 1970. Annar lutur Olevina Joensen tekur fram er vøkur gáva, sum Ove keypti og atlaði at senda einum vinmanni í Danmark, men sum ongantið varð send. Olevina hevur ikki fingið upp í lag at senda gávuna, men hevur nú sett sær fyrri at gera tað.

Geri tað er seti mær fyrri

Er tað ikki tungt hjá tær alla tíðina at verða mint á Ova. Øll tiltaki sum verða gjørd, bókaútgáva og tað at almenningurin skrivar og tosar um hetta. Færi tú frið at sodna sorgina?

- Eg havi ikki altíð verið við til tey mongu tiltøkini, sum hava verið í samband við stuðulsarbeiðið til frama fyrri svimjihøllina. Eg fari til tað, sum eg seti mær fyrri, sigur Olevina Joensen og vil ikki tosa meira um hetta. Hini húsfólki eru ikki samd, onkur heldur at tað er sum at ríva sárini upp aftur hvørja ferð, onnur vilja als ikki fara til slík tiltøk. Hetta er trupult hjá teimum at tosa um.

Olevina Joensen: - Eg havi sagt teimum, at nú vóni eg at svimjihylurin kemur um ikki ov langa tíð. Eg haldi at tíðin er komin at avgreiða hesi mál.

Olevina Joensen byrjar af-

tur at tosa um Ova og seinastu tíðina hann livdi:

Ove var stressaður

- Ove var stressaður aftaná ferðina til Danmarkar og eg tosaði við hann um at fara út at ferðast og binda frið eina tíð. Átlanin var at hann skuldi vitja vinir í USA, men hann fekk tað ikki upp í lag.

Ove hevði allar dagar ringar svøvngávar, og seinastu tíðina var eisini illa státt í so máta. Hann fekk ikki frið og eydnaðist tað honum at fáa ein blund, so ringdi telefonin ella onkur kom at vitja.

- Eg haldi at hann átti at bundið fullkomiliga frið, um hann skuldi komið fyrri seg aftur.

Seinastu tíðina búði hann inni í Eysturoynni. Ein dagin kom eitt bræv frá Ríkishospitalinum. Eg havi ongantið latið brøvini hjá børvar farin at vitja í aðrari bygð, men so var ikki. Dagin eftir funnu teir bátin mannleysan, og eg visti tá við mær sjálv, at vanlukkan var hend, sigur Olevina Joensen stillisliga.

Nýðist at góðtaka

- Jú, deyðin kemur tá tíðin er farin, haldi eg. Hvi skuldi eg ikki finna beiggjan, hóast hann var í bygðini? Hvi skuldi tað ikki eydnast honum at fara ímóti Ova? Veðrið var gott og Ove hevði megnað at róð heilt til Danmarkar. Hvi skuldi alt

koma soleiðis upp í røkur, uttan at vit kundu forða tí?

Seinni visti tað seg at beiggin hevði hitt nakrar vinir á vegnum og at teir vóru farnir at spæla bób - nakað sum hann annars als ikki hevði atlað sær. Beiggin skuldi bara fara eitt øðrindi til handils og koma aftur beinanvegin.

So kann ein hugsa aftaná, at hevði tað bert verið soleiðis ella soleiðis, men tað nyttar als einki kortini

- Eg hugsi mangan um Villy, Ova og pápan. Maður mín var ógvuliga sjúk og orkaði ikki at liva fyrri pinu. Hann vildi bara sleppa úr hesi verð mong tey seinastu árin, men hann slapp ikki!

- Hinvegin, so misti eg nunum upp, og heldur ikki hesaferð. Eg ringdi til Ova um fimm tíðina seinnapartin. Hann bað meg lata brævið upp og hetta snúi seg um úrslitið av kanningunum teir høvdu gjørt av Ova, tá hann kom til Danmarkar eftir ferðina við Dianu Viktoríu. Samstundis bað eg Ova koma til Nólsoyar við Dianu Viktoríu. Báturin lá ikki væl har inni, og eg helt at hann lá tryggari her.

- Skundigur sum hann var, segði hann, at hann kom beinanvegin. Eg helt at tað kundi biða til næsta dag, tí nú var liðið út á dagin og skjótt myrkt eisini. Hann bað meg fáa beiggjan at koma móti sær og burtur var hann, áðrenn háltalað orð.

Beiggin var farin í handilin eitt øðrindi, og eg fór aftaná honum, tí eg kendi á mær, at okkurt fór at henda. Beiggin hevði verið í handlinum, men var farin hiðani. Eg leitaði alla staðni í bygðini, men eg fann hann ikki. Tá eg kom aftur til hús, hevði Ove ringt aftur og systirin hevði biðið hann biða til eg kom aftur, so vit við vissu kundu siga, um beiggin kom ímóti honum.

- Nei, tá hevði hann sagt, at nú fór hann í bátin. Seinni kom beiggin heim, og hann fór beinanvegin at finna onkran, sum kundi lána honum bát. Tað tók sína tíð, men hann fór avstað og fekk onkran við sær. Veðrið var gott, men ógvuliga kalt, nú komið var út í november mánaða.

Beiggin sildi allan Skálafjørðin, men fann ikki hvørki bát ella mann. Vit hildu, at Ove kanska hevði drigið bátin upp onkunstaðni, ella

yngsta og elsta sonin í bestu árum.

- Soleiðis er tað bara, sigur Olevina Joensen. Tú góðtekur, at tú nýðist at liva við tí - hvønn dag.

Orð og myndir:

Dagny Joensen

tá øll vilja siggja í senn. Leiga tólini, tænastan er fri.

DER VIDEO
HI-FI-TV
Niels Finsensgøta 12 Tlf. 151 32
hevur sjónvørp til leigu

Hoyrir tú? TEIR TRAMPA

»Hann kundi farið upp og sagt, at hann var tystur. Men so ilskaðust tey bara og søgdu, at....«

46,-

Um drongin Búgva og óhugnaheim hansara. Og um foreldur hansara, sum hann vil vera saman við, men sum ikki hava stundir...

Jólagávan til børn eldri enn sjeý ár og til tey vaksnu. At lesa saman.

Fæst í bókabúðunum fyrri kr. 46,-